CEZARINA ADAMESCU

DIMINEȚI NELOCUITE

sau

ÎNGERUL ESTEBAN

Editura PAX AURA MUNDI

Galați, 2001

Coperta 1: Aurelia CĂLINESCU
Ilustrație coperta IV : Angela –CIOLTAN-ZAINEA

CĂRȚI CARE PUTEAU SĂ NU EXISTE

CONFITEOR sau CUM S-A NĂSCUT ÎNGERUL ESTEBAN

Această carte s-a născut DINTR-UN PREZENT CONTINUU şi dintr-o stare de urgență lirică, încărcată de mireasma trecutului, cu alonjă subtilă către un viitor promis până în ultima clipă, dar care se prelinge pe lângă, mereu amânat – sine die - ca o maladie împinsă până la acutizare şi dintr-o disperare smerită şi mută.

Acest poem fără sfârşit e un strigăt tăcut azvârlit către nimeni, este o schijă lăsată în urma exploziei sinelui, care nu mai încăpea în propriul sine, care se zbătea într-o cămaşă prea strâmtă, confruntat cu starea aceea limită, la marginea căreia, ori te arunci în prăpastie, ori parcurgi drumul îndărăt, cu ochii legați, pe urmele propriilor tăi paşi acolo, de unde abia plecaseşi din disperare şi silă.

Desigur, am fost întrebată de nenumărați cititori, cine este acest personaj misterios, ESTEBAN, care cuprinde în el cuvântul existențial ESTE, cu miresme exotice şi, mai ales, ce are el deosebit şi fantastic de a putut genera trăiri atât de intense, atât de profunde.

Răspunsul ar fi superfluu, dacă s-ar da pe loc, fără să meditez, n-ar face decât să distaine, să-i smulgă aura de inefabil şi poate, din această pricină, ar aduce autoarei un deserviciu.

Cu riscurile asumate, încerc să explic (să-mi explic) simțământul care m-a determinat să-l alcătuiesc. Dar cum să explici iarba fir cu fir, zborul păsării, curgerea lină sau asurzitoare a sângelui în artere?

Cum să explici naşterea, miracolul maternității umane, al maternității spirituale, pentru că, aceste flori de lumină – poemele – devin propriii prunci, zămisliți în dureri şi cu zâmbetul triumfala sacru pe buze?

Este ştiut, atunci când creează, artistul se leapădă tot mai , mult de sine, altcineva îi dictează mişcările, îi împrumută acea putere (pe care în alte împrejurări n-ar avea-o), altcineva îi susține trupul prea vlăguit, condeiul în mâna crispată, îl locuieşte un duh blând sau năvalnic precum o cascadă, este populat de afecte care îl domină, îl subjugă, îl seduc iar el se lasă sedus cu o încântătoare supunere (oricum efortul de a se opune ar fi zadarnic). Şi se trezeşte modelat în chip binecuvântat şi folositor de nişte mâini generoase şi tandre care îl susțin şi îl apără.

Cât din tine rămâne intact, cât din personalitatea ta se disipează, ca o ploaie de rouă în plămada aceasta de inefabil – va putea doar beneficiarul să afle.
Creația poartă, desigur, amprenta, pecetea autorului într-o oarecare măsură şi e bine aşa. E bine însă, ca şi consumatorul de artă să se poată regăsi în operă, să-i fie propice şi apropiată şi să o îmbrace ca pe o haină călduroasă în care să se simtă reconfortat. De aceea, eu cred n acei autori care în operele lor preamăresc în chip sublim binele, frumosul, adevărul, iubirea pură, virtuțile creştineşti milenare.

Desigur, există şi o estetică a urâtului, a grotescului, a vulgarului şi chiar a diabolicului, prin care autorul îşi deversează propriile necurății în pagina neprihănită, ca-n apele limpezi ale unui lac de munte, încărcând, pângărind în felul acesta aerul pur, propice respirării.

Există şi autori care-şi fac o profesiune de credință în a scuipa pe sfintele icoane, a profana biserici şi odoare, cu plăcerea perversă de a-i vedea pe alții cum reacționează, refulându-şi în felul acesta propriile instincte primare.

Literatura nu este un substitut al vieții, al realității, dar poate deveni un MODEL DE COMPORTAMENT, demn de urmat, îndeobşte.

De aceea, cred că autorii, artiştii în general, mai mult decât ceilalți oameni, vor da seamă pentru orice cuvânt care ar putea duce la smintire pe un semen, care l-ar face pe altul să-şi pervertească sufletul.

Poemul de față mi-a fost, în chip miraculos „smuls" de către prietenii iubitori de poezie, încă din manuscris, cu sau fără autograf, care l-au dorit drept amintire. El este promis multor ochi şi multor suflete dragi. Adevărul e că, această tulbure stare lirică, pe fondul unei tulburări fizice, poate genera o atmosferă stenică, o binecuvântată stare de bine, de confort sufletesc, de linişte, într-un arhipelag de visare.

Un prieten muzician mi-a invocat, citându-mi dintr-o carte despre estetica artei, starea incandescentă la care a ajuns Richard Wagner când a scris „Aurul Rinului" – tot pe fondul unei febre înalte, a unor clipe de oniro-luciditate, când se deschid toate ceakrele, toate canalele senzoriale la maximum şi devii ca un receptacul aspirând dimprejur, o dată cu lumina şi sunetul aerul înalt, bun de plămădit, al lirismului pur, al poeziei care se scrie singură, e adevărat, dar cu respirarea artistului, cu sângele lui, care nu mai necesită efortul intelectual al creatorului. E la fel ca în Rugăciunea inimii, pe care misticii ne-o recomandă cu căldură s-o practicăm, pe care o practică ei înşişi, dar foarte puțini ajung la acel grad de desăvârşire spirituală, aşa încât să fie în stare s-o rostească, în chip duhovnicesc, cu inima, în permanență, fiind susținuți de Spiritul Sfânt care se roagă El însuşi pentru ei, cu suspine negrăite.

Acest poem preamăreşte IUBIREA, acea iubire care atinge alte sfere decât cele pământeşti, dar care le include şi pe acestea. Este ceea ce rămâne – vrednic de luat în seamă – după acea purificare sublimă care curăță inima de prihană, ochii de patimi lumeşti, gura şi mâinile de orice atingere vulgară, aripile de praful cotidian şi perfid al meschinăriei.

Personal mi-e şi frică să pronunț cuvântul Iubire. El este un cuvânt atât de scump şi atât de sfânt încât n-ar trebui rostit decât foarte, foarte rar, sau niciodată, din respect, din pudoare, la fel cum iudeii veterotestamentari, nu rosteau numele lui Yahve decât o dată pe an şi atunci de către Marele Preot î n Sfânta Sfintelor, după nenumărate ritualuri de abluțiune cu apă lustrală. În rest, foloseau numele Elohim (Domnul) sau alte atribute: Preaînaltul, Preasfântul, Cel Veşnic.

Cuvântul Iubire ar trebui rostit în şoaptă, cu buze neprihănite sau deloc. *„Mâna să-mi fie curată/ Când m-apropiu de tine./ Ochiul fără de pată/ aşa se cuvine"* spune Nina Cassian într-un poem.

În respectul acestui cuvânt sacru, s-a născut Îngerul Esteban, ÎNTR-O NOAPTE CU FEBRĂ, DELIR ŞI FRISOANE, sub proiecția ideatică a acelei Iubiri pe care o întâlneşti poate, o dată în viață sau ai teribila neşansă de a nu o întâlni niciodată.

Cezarina ADAMESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a Românei
ADAMESCU, CEZARINA
Dimineți nelocuite sau Îngerul Esteban/
Cezarina Adamescu – Galați: Pax Aura Mundi, 2001

128 p; 9,5 cm
ISBN 973-8310-13-X

821.135.1-1

ÎNGERUL ESTEBAN

-elegie pentru violoncel şi pian-

Moto:

***„Ştiu, vom muri
dar câtă splendoare!”***

-Daniel Turcea-

I.

Vreau să-ți cânt, Esteban,
un lied diafan
despre o sacră iubire.
Îți trimit acest lung
Cântec de nibelung
despre sfânta nelegiuire
de-a încerca să te-alung
din carne, din pori, din simțire,
să te-ngrop înainte să mori
într-o nouă şi tainică alcătuire.
Iar apoi să te nasc
dintr-o genă de dor
din sufletul meu migrator
şi-aşa să rămâi
ca-n clipa dintâi
rană şi vindecător,
dulcele meu cel amar,
alonjă de har
şi ploaie de rouă pe pleoape
îndepărtatul meu
cel mai aproape…

II.

Această cântare profană
ascunsă-ntr-o grotă romană
printre moaşte de sfinți şi martiri
e scrisă pentru violoncel şi pian
pentru mirii divini
aurați cu lumini genuine.
Scrisă-n aldine cu pana lui Pan,
cu toc zeiesc
pe caldarâmul ceresc,
la cumpăna unui an jubiliar,
an de har şi iertare.

Scrisă dintr-o suflare,
această elegie umilă
se va dovedi pentru toți
absolut,
absolut inutilă…

III.

Unde-o mai fi, Esteban,
făgăduitul liman
visat împreună în zori
după căderile de meteori?
Limanul acela râvnit
în nopți fără-nceput
şi fără sfârşit
în care-n jurul numelui tău alergam
şi ca pe o icoană te auram
într-un iconostas
numai de mine ştiut
fiindcă te voiam absolut
şi nu putem să te las
să cazi din iconostas
cu fruntea pustie de veşnicie
şi mâinile înflorite a melancolie.
Să văd cum nimicul-întreg
se prăbuşea
în suprema-ncordare
de-a nu aluneca
din propria-ți stea.

IV.

Sfârşitul demult începuse
dar eu încă zideam
un edificiu de albă hârtie
întemeiat pe nostalgie.
Ridicam piatră cu piatră
ziduri de poleială şi vată
prin care nu se auzea
nici un zvon, nici o chemare
din depărtare,
în care totul se estompa,
se pierdea,
ca un blues în oglinda
încețoşată
dansat de o stranie fată…

V.

Ay, şi nimeni nu se zărea
-sau poate mi se părea-
să-mi spună să încetez
a-mi clădi mitul
pentru Esteban,
preaiubitul meu orb,
din pupilele căruia
încă mai sorb întunericul
la fel cum crinii
sorb măduva crudă-a luminii…

VI.

Poate mi-ar fi mai lesne
să te ignor
departele meu zburător,
să trec alergând
prin cămările tale
vraişte,
ferindu-mi privirea,
întorcându-mă dinadins
fără să privesc îndărăt.
Dar şi atunci când sunt
Întoarsă cu spatele
tot spre tine mă-ndrept
ca spre un magnet,
cu brațele bătând aerul gol,
împleticită şi cu inima răsucită
ca Sora Soarelui spre
Astrul Stăpân.
Îmi vor trebui multe vieți,
cu mâna tremurând pe trăgaci
să-mi înving spaima
de a nu te putea înlocui
cu adevărat,
niciodată…

VII.

Iată acum vin cu pas uşor
dintr-un recent viitor
SNGURĂ DE TINE
ca o pasăre zgribulită în sine
după ce i-au zburat puii din cuib.
Floare de cactus răsărită-n deşert,
toată un ghimpe imberb
bun de scrijelat cerul superb
cu-aceste plângeri strigătoare
ca de alămuri tânguitoare,
limbi de foc prefăcute în haruri
căzute din plin în zi de Rusalii.

VIII.

Ay, Esteban, Esteban,
ce frumos ai devenit,
ca un cântec fără sfârşit,
cu priviri îngereşti
aureolat de mine cum eşti,
precum fiinţele-acelea divine
cu care m-am logodit
într-un devreme-târziu asfinţit…
Aurit cu pulberi de stea
pe fruntea ta grea
de lumină şi vis
precum a serafimilor
în Paradis….

IX.

Neliniştită am fost
ca pasărea care doarme în zbor
departe de întregul sobor,
fără să se aşeze pe ziduri,
pe metereze.
Cum atunci să mai mor
dacă nici n-am trăit,
palidă-n teama
c-o să urmeze negreşit
ceea ce niciodată
nu s-ar fi cuvenit?

X.

Nimb de slavă ți-am pus,
Esteban,
peste creştetul tău diafan,
fără să bănui măcar
că nimbul la care am trudit
necontenit
e amăgitor
şi se destramă atât de uşor…

XI.

Degeaba am încercat, Esteban,
să mă lupt până-n zori
ca-ntre zbaturi de mori
să merg peste ape
ca să te alung
cât mai aproape,
să calc prin văzduh atrasă de duh.
Prinsă-am fost şi-am rămas
în mreaja numelui tău
ca-ntr-un nod încâlcit de năvod
din care nu vreau să fug.
Un jug la care trebuie
pururi să trag
de-al tău drag.

XII.

Cât pathos am pus, Esteban,
să te fac să-nțelegi
că mă legi fără fire
într-un năvod de iubire,
că mă prinzi fără funii
de creştetul putred al lunii,
fără zale, în nopțile tale,
din care de fiecare dată dispar
înainte de a te trezi
în diminețe răzlețe, străine,
cu altcineva lângă tine…

XIII.

M-am înveşmântat în armuri
peste nuri
mi-am ascuns strălucirea din ochi,
de pe obraz.
ca neasemuitul extaz
al luminii de sine
să nu răzbată până la tine.
M-am lepădat de cele lumeşti
să nu ghiceşti
cât dor devastator
îmi picuri în vene
când te strecori printre iele
mirene…

XIV.

Era în noaptea dintâi
ca-n noaptea din urmă.
Eu rămăsesem fără merinde
şi trăiam ca şi când
n-ar trebui niciodată să mor.
Nu se zărea nici un călător
să-i pot vinde
surâsul pieziş schițat pe furiş
pentru iubitul superb şi străin
care se lepădase de el
ca de un veşmânt incomod
în aerul mult prea fierbinte
pentru zăpezile mele cuvinte…

XV.

Mă troieniseră greu
fastuoase lumine
dar tu nu mă vedeai, îngere.
Unde ți-au fost ochii fugiți,
risipiți,
pe ce meleaguri străine?
Ay, Esteban, cum te-au răbdat
Nenumăratele sărbători
petrecute în doi,
fără mine?

VI.

Ca-ntr-o capelă plină cu miozothis
intram în iubire.
Aripi de heruvimi fluturau
pe deasupra
iar pe muri erau desenați
ochi şi guri,
fluturi enormi şi păsări colibri.
Tu adormeai pe o pajişte-n flăcări
iar lebedele negre din jur
se pregăteau să-ți ofere
Cântarea Cântărilor…
Eu nu prideam să-ți şterg
cu părul meu ud
fruntea-n dogoare de purpură
şi îți pândeam respirarea.
Era atâta linişte-n noi,
ca-n marea cea moartă
încât am început să bem din ea
amândoi
ca dintr-o amforă spartă….

XVI.

Pe culmile iluzoriului m-ai dus,
Esteban, pe aripile tale,
din Răsărit în Apus,
cale de-o noapte şi-o zi
spre miazăzi
după cum se-ndrepta girueta.
Pe aripile de un alb eminent
precum e albul strident
al ivoriului…
Noaptea – inimile noastre
se făceau binecuvântate inele;
de pe trupuri cădeau zale,
verigi, cătuşe,
deveneam albi din pricina întunericului,
pe când tu, Esteban,
te desprindeai alergând
fără să priveşti îndărăt,

făcându-te nevăzut
înainte de cumpăna nopţii
când trebuia din nou să te prefaci
într-un cocon de mătase
înfăşurat în crisalidă
ca-ntr-o hlamidă,
să păzeşti intrările sinelui
de oaspeţii inoportuni, care,
în mâini cu oglinzi
ţi-ar fi ucis cu un pumnal de lumină,
bacanta regină.

XVIII.

Nu credeai Esteban
când îţi spuneam că numai tu
mă locuieşti
cu cele nepământeşti;
că numai tu mă menţii printre vii;
mă-nrobeşti
cu simţăminte cereşti
şi când tristeţi mă înjugă
îmi eşti
adăpost pentru rugă…

XIX.

Ca dintr-un izvor
poţi să-mi sorbi din inimă aerul
şi seva fecundă din caierul
plin cu celule vibrânde.
Hai Esteban,
hai odată,
vino şi-anină-mi
trupul de roată!

XX.

Stau prăbuşită în lacrimă
ca o mireasă pe lada de zestre,
păzind-o cu străşnicie
pentru mirele unic
hărăzit pe veşnicie.
Nu te mai văd, Esteban,
şi parcă până mai astăzi erai

în parcela de rai
de mână cu mine.
Cine, cine te-a ademenit
cu ispite deşarte
de-ai plecat atât de departe
şi-ai căzut din visul meu lin
ca un făt androgin?

Pe care poartă-ai ieşit
împleticit înspre grădină
atras de fructul oprit,
rodie închipuită
de ielele, muzele,
bună de strepezit
dinții şi buzele?

XXI.

Azi sunt năpădită de tine
ca un fier cotropit de rugine.
Din inimă îmi țâşnesc
flăcări lichide.
Dar tu ai privirile vide
şi nu-mi pricepi
strigătul mut
azvârlit după tine
în absolut….

XXII.

Mereu îți simt lipsa
de parcă în orice moment
ar veni peste noi
apocalipsa.
Grăbeşte-te, îngerul meu,
Esteban,
să mă aşezi iar sub formă de stea
pe altarul din inima ta,
să-ți strălucesc
licurici – în adânc,
grăbeşte-te fiindcă vine
ziua de apoi
când din părul meu lung

vor încolți lăcrimioare
şi caprifoi…

****

Ca şi timpul mi-ai fost,
indiferent şi egal,
curgând alături de mine.
Şi cât aş fi vrut să-l înham
Ca pe un mustang nărăvaş
lovindu-l cu pintenii-n coapse.
Dar mereu alunecai ca secunda,
printre mine şi mine,
spre o alcătuire
picioare prelungi şi veline.
Dar te conjur, preaiubite,
nu te întoarce, du-te spre ea,
ca să te pot aştepta,
veşnică neîmpăcată,
cu degetele mereu pipăind
aerul mut
precum orbii
tastatura maşinii în braille
iar amintirea ta să-mi rămână
ca un pumnal împlântat
provocându-mi valuri de frig
pe meninge…

XXIII.

Însoțit de trei idoli erai
când te-am văzut ultima oară:
unul din carne,
unul din metal,
şi altul de poleială.
Soseai din meleaguri mirene
împodobit cu zăpadă
şi nimeni nu putea să vadă
cum dintre atâția drumeți
înotând prin nămeți
de lumină
numai tu o să mă dori
ca o imensitate de sori
arzând fără lege
în galaxiile cele pribege.

XXIV.

Cum să te uit, Esteban,
când sângele tău
mi-a-nflorit
chiparos
în inimă?

XXV.

Sunt grea de tine
Ca adumbrită de duh, Esteban,
şi nu contenesc cu mirarea:
numai îmbrățişarea aceea
fugară
sub candelabrul de crin
să fie de-ajuns
pentru o nepământeană
vlăstară?

XXVI.

Ce să-ți ofer Esteban,
decât cordonul ombilical
al unui cuvânt
înfăşurat de grumajii
acestui prunc vinețiu
lepădat prea devreme din pântec
în noaptea dintre milenii?

XXVII.

Prietenii mei, Pablo Neruda,
Federico Garcia Lorca
mă bântuie cu poezia lor
andaluză
iar eu sunt lehuză
de tine, iubite,
precum livezile de ciulini
năruite de ger,
prea curând,
prea târziu,
înflorite…

XXVIII.

Trei toporaşi ți-am răsădit
în primăvara trecută în palmă.
Dintr-o firavă almă
surpată de ploi şi zăpezi
căzând triumfal în cascade.
Număram gângurit
în petalele unei crăițe
câte bobițe de întuneric
vor trece
până să te lepezi
de toate-ale tale,
ademenitoare,
idile?...

XXIX.

Ți-am măsurat paşii,
            vorbele,
gesturile
cu închipuirea,
stăvilindu-mi iubirea
şi încercând în van s-o sugrum.
Năvălea mai puternic,
cu un duium de capricii
sub aceleaşi superbe

şi fără de leac, auspicii.
Cum să renunț atunci, Esteban,
refuzatul meu mire,
la cel mai frumos an de iubire?

*

Alături de tine pierd gustul
pământului
răsfățată de duhul iubirii.
Binecuvântatule Esteban,
în preajma ta
amuțesc spaimele,
            freamătul,
                        vaietele
şi chiar tăcerea întinde punți
între spirite.
Flăcările mistice mă-nvăluie
cu tandrețe serafică
şi mă simt lângă tine
copil predilect
al paradisului….

*

Emit semnale spre astre
Pe acordurile **Rapsodiei albastre.**
Sunetele capătă
izul sudorii de stea
din inima mea,
singura suportabilă
printre atâtea miasme telurice
de magmă bolnavă.
În timp ce ard,
din subsiori
nasc în dureri
cuvântul din flori,
cuvântul bastard
revendicându-şi flaconul de nard
precum infanta, nubilă,
dreptul la tronul de milă…

XXX.

Ce frumos erai
de fiecare dată
când mă părăseai,
plecând ca un zburător
peste ape!
Şi parcă te rostogoleai în sus,
înspre Iisus.
Eu rămâneam pe pământ
să-ți descânt,
să te cânt
şi să te visez uneori
într-o imens grădină cu flori.
Îți stăruiam în minte
ca o regină
peste un popor de cuvinte.
Ca o stăpână
pe soare şi lună,
stăpână pe astre
dezlănțuind cu ele dezastre.
Împărăteasă
pe munți întregi de hârtie,
searbădă ca o apă sălcie,
purtând triumfătoare în mâini
câteva zeci de volume –postume-
scrise de nişte fantome
fără plerome…

XXXI.

M-ai năpădit, Esteban,
cum râul ieşit dintre maluri
năvăleşte-n țărâna agrestă.
Ucigător de dulci
erau apele tale, iubite,
revărsându-se-n grâul abia încolțit,
tulburi şi limpezi
şi leoarcă de peşti,
sărind în amonte
să-şi împlinească
rânduiala ancestrală a firii.
Aşa mi-ai fost,
ca un râu însorit,
în care se scaldă,
despletite şi nude
fecioarele verii…

XXXII.

Mi-ai strigat: Ieşi din Ur
din cetatea Caldeei,
precum Yahve în vechime
l-a chemat pe Avram
din țara de baştină.
Mi-ai poruncit să-mi aşez
pe altar
pe fiul-unul-născut.

Şi Doamne, ce lung a fost acel drum
cu vreascurile de jertfă-n spinare!
Dar câte nu mi-ai făgăduit în schimb,
mierea şi laptele Canaanului,
seminții numeroase ca stelele cerului,
pământuri grele de rodii,
un sipet cu cenuşa străbunilor,
migdali înfloriți,
iarbă mănoasă
stropită cu lacrimi de rouă,
tablele legii şi abur de pâine.
Mană-n deşert şi chivot mi-ai fost,
Esteban, Etienne
şi la primul cuvânt
te-am urmat tăcută
răsucindu-mă spre trunchiul tău,
înălțându-se zvelt
precum cedrii Libanului…

*****

Un întreg oraş se refugiase în mine
cu străzi, bulevarde, rigole,
scuare, clădiri, catedrale.
Fluviul însuşi se adăpa lacom
din venele mele înmiresmate
ca din fântânile albe,
binecuvântate
care destramă hăurile
cu blânde ecouri, nuanțate.
Păsările îşi găsiseră refugiu
pe umerii mei
ca-ntr-un arbor Sequoia,
viețuitoarele mă înconjurau

cu evlavie
ca pe seraficul Francisc,
aşteptând să le vestesc
Evanghelia.

Eram ca o corabie
în toi de potop,
grea de suflete,
aşteptând să se întoarcă
şoimul cel alb
cu ramura de măslin în plisc
ca să le elibereze,
binecuvântându-le,
să se înmulţească în pace!
Numai tu, neînduplecat,
în oarba ta inclemenţă,
rămăseseşi cu ochii pierduţi
(pre)făcuţi,
cu o floare de lotus în mână,
privind nedumerit
cum mă-ndepărtez de la mal,
părăsind discretă portul natal,
cu toate făpturile acelea,
cărora trebuia să le dau nume,
în viscerele mele,
în care nu încăpeau pe atunci,
decât îngerii….

XXXIII.

M-aş fi căţărat la cer pentru tine
să fur focul sacru;
aş fi duelat cu fantoşele sumbre
şi chiar dacă zeul luminii
îmi aşeza pe frunte
diademe de umbre,
aş fi suit ca Sisif
cu bolovanu-n spinare
pe un munte de sare.
Aş fi clădit lumea din nou
fără viitor şi trecut,
doar cu prezentul acela durut
ca un imens, crepuscular
început…

XXXIV.

Cum să fac, Esteban,
să mă opresc din această
epifanie
continuând să alerg
spre veşnicie,
ca şi când totul n-ar fi decât
un miraj insolit,
un trucaj alcătuit
din cioburi onirice,
demn de fanteziile lirice
ale unui bard,
năucit de hazard?
Ca şi când totul n-ar fi decât
un zvon
de inimi cutremurate
de atâtea prilejuri furate
de copleşitoare păcate?
Să te chem în secret, uimindu-te
şi în aceeaşi clipă
să te pierd,
doar presimțindu-te?

XXXV.

Priveam cu ochii legați
spectrul luminii
şi vedeam diamante
strălucind în argilă.
Mi se făcuse milă de paradisul
care urma să ne primească
pe noi, perechea lumească,
fără prihană,
înfăşurați amândoi într-o rană,
tot aşteptând să ne iubim
cu nesațiul care transcende
timpul şi spațiul…

XXXVI.

Ştii, Esteban,
numai tu mi poți fi
peste fire
Tată,
            frate
                        şi mire
într-un prilej
de neasemuită iubire…
şi, mă crezi,
numai tu ştii să mă posezi,
într-o oază de cer,
iubitul meu cavaler
logodit cu naiade,
şi arhitect de amfilade.
Îmblânzitorule de absolut,
Dulce-amarul durut
al unui spirit trecut
peste veac,
            ca un ac
prin urechile timpului…

XXXVII.

Ay, Esteban, demult nu ne-am dus
la Mister Mc Laurents.
Nu mai comandă nimeni în urbe
ambrozie, anason în absinth,
dulce pelin
şi rumenite Ragi di Sole.
Îi datorăm câteva drahme
de-argint
pentru că în bistroul acela discret
plin cu parfumuri exotice,
în acordurile unui superb menuet,
palmele noastre s-au logodit
într-o rugă continuă.

XXXVIII.

Şi ay, ce sunete dezlnţuite
se revărsau
din înalturi,
de flaute şi harpe celeste,
iar columbe rotate planau
până la umerii noştri uimiţi
de cât de tineri eram,
cu privirile-n flăcări
şi cu vorbele înnodate-n
batista cu fluturi
de teamă să nu-şi ia zborul
mult prea devreme,
înainte ca noi să atingem
pragul de sus al cunoaşterii…

XXXIX.

Degetele noastre picurau toate
deodată
lacrimi de mir,
precum mâinile Myrnei
izvoditoarea de mir din Damasc,
de atâta disperată-ncleştare,
strânse a despărţire
încă de-atunci,
într-o continuă
stare de urgenţă
palide-n teama că ar putea dispărea
printre miliardele de inelare comune
ale efebilor dunăreni
gata să-şi vândă trecutul
pe câţiva taleri de-alamă
zornăitoare
şi pe blidul coclit
plin de lâncedă linte…

XL.

Pe atunci numele tău
era însorit
şi mă asurzea
cu sunetele lui cristaline.
Nu-l purtase la sfânta Fiestă
încă nici un martir,
nici un cuvios sau venerabil.
Era însorit pur şi simplu,
de o sonoritate mirabilă.
Iar eu îmi încălzeam oasele
în ruină
în esența de mirt a silabelor lui,
inefabile, ca un impromptu
la o primăvară desculță.

XLI.

Dar nu fi trist, Esteban
că ți-am ucis numele,
el devenise străin,
mai străin decât o piatră
de caldarâm,
nu mai însemna nimic
îşi pierduse magia şi melosul,
şi-acum se îndepărta
şchiopătând
ca un bătrân orb
bâjbâind cu un baston alb
umbrele palide ale lunii…

XLII.

O legiune străină de paşi
se-ndreptau împotriva noastră
iubite,
barându-ne trecerea.
Plăcuța cu sens interzis
era aproape ştearsă

dar nu mai aveam nevoie de ea
ca să păşim în **noland**
pământul acela pustiu
dintre două tabere
aflate în duşmănie,
cu țărâna patriei mustindu-ne
sub călcâie
şi purtând la mâini şi picioare
urme de cuie…

XLIII.

Da, stigmatizați eram,
Esteban,
de iubirea devenită piroane,
de sulița ucigătoare a târziului
strecurată persuasiv
în inima fiului nostru,
încrederea…

XLIV.

Câte un mic fluture
scăpam din mână la despărțire
cât o grimasă-n oglindă
când priveşti încrengătura
de riduri
cu părere de rău
pentru tot ce nu țoi se va întâmpla
niciodată
şi cu un cuțit împlântat
în rărunchi,
ruginit şi cu plăselele sparte…

XLV.

Ți-aş putea vorbi aşa

la nesfârşit, Esteban,
dar de unde curaj
şi cu ce inimă,
când ştiu acum cu precizie
că secundele ne-au fost drămuite
de un negustor cârcotaş
cocoțat pe turla Metocului,
amenințându-ne cu executarea
silită
dacă nu vom plăti cu dobândă
până şi ultima lacrimă irosită
în numele a ceea ce
ar fi trebuit să devină
rotund….

XLVI.

Calc pe legăminte
ca pe dunele de nisip
de lângă piramide.
Calc pe gânduri
ca pe bucăți de sticlă pisată.
Strivesc cuvinte sub tălpi
ca pe fărâme de scoici
şi aud gemete surde.
Ay, nimic n-a mai rămas
din tine – al meu -
(ceea ce nu este, nu poate rămâne)
iar volbura sângelui
mă-mpiedică să pot recita
„Ave Maria”
într-un mister de Rozariu…

XLVII.

Mi-am şlefuit elitrele
pentru zbor
mi-am lustruit panoplia,
armura mi-am tras-o pe trup
aşteptând un semnal
de retragere.
Erai Esteban, la celălalt capăt
al lumii
printre friguri lapone

şi eu nu mă încumetam
să mă întorc în deşert
la locul de baştină.
Tu nici nu-ți mai aminteai
că exist
nu mă simțeai sub piele,
protectoare,
ca o folie transparentă.
Umblai înfăşurat în prețioasele
blănuri de lynx,
cu ochii pândind la balenele ucigaşe
care te-ar fi putut împiedica
să te înfrupți nestingherit,
din cărnurile acelea
grețoase şi dulci,
puternic mirositoare
de foci în călduri,
plecate-n exod pe-o banchiză
din care lipseau
doar pescăruşii…

XLVIII.

Iată-ntre noi se înalță
Poarta Mileniului
şi fiecare stă de partea cealaltă
a zidului.
Cine va păşi primul,
împleticit şi lucid,
fără să ştie când vine clipa
când va fi înghițit
de o hrubă de vierme
hăpăind galaxiile?

XLIX.

Îți căutam preajma
ca să-ți enumăr virtuțile,
aşa cum un scufundător
iese la suprafață să soarbă
o gură de aer.
De fiecare dată când mai

descopeream o bună intenție
o depozitam cu evlavie
pe etajerele inimii.
Ce memorabile clipe
de afinități elective!
Nimic nu mă clintea
din această continuă caznă
de a te descoperi
pe tine, cel adevărat
şi nu pe acel trecător prea grăbit,
indolent şi duplicitar
cum voiai să te înfățişezi
înaintea iubirii mele
aflate mereu în derivă…

L.

Gemene Esteban,
nu-mi semeni aşa cum
apa, străină de peşti.
Aşa cum nu-mi seamănă cerul,
ciugulit de vulturii hulpavi.
Nu-mi semeni dar îmi eşti
Tată
şi frate
şi unic iubit
şi poate de aceea
lupt să te fac să mă uiți
definitiv,
aşa cum tata m ignoră acum
cu desăvârşire
muşcând cu dinții de viplă țărâna;
aşa cum fratele meu,
cu nume **statornic**
privindu-mă cu o acuitate
de vultur
refuză vădit să mă vadă,
luându-mi cuvintele în derâdere,
aşa cum iubiții mei,
pasageri pe iahtul
cu nume imperativ,
cu dispărut definitiv
din inventarul sumar
al memoriei mele…

LI.

Ay, Esteban, mereu te ascunzi,
după un spate,
după un sân dezgolit,
după o umbră înşelătoare,
după văluri negre de Maya,
în jurul unui stâlp
sau pe muchia unei trepte,
în spatele unei inscripţii oculte
sau al unui logaritm necunoscut
şi eu trebuie să-mi reiau
de la capăt ursita
plângând şi împiedicându-mă
de propria-mi umbră,
precum păpuşile animate
căzând
pe gheaţa artificială a
lucidităţii…

Dar nu te amăgi, Esteban
crezând că poţi rămân
veşnic în prag
contemplând cu nesaţ
fericirea stăpânilor,
frumos ambalată în celofan cu buline
şi cu fundiţe stufoase,
păzită cu străşnicie
de sisteme de alarmă sofisticate,
în seif-uri
al căror cifru îl ştiu doar
suveranii acestei faune interlope.
Nu te poţi uita la nesfârşit
prin gaura cheii,
fără să te înnămoleşti în nectar
sau să priveşti cu jind
printre steluţe de gheaţă
precum **Fetiţa cu chibrituri**
mijindu-şi genele la geamul uriaş
de unde răzbat sunete îmbietoare,
globuri şi steluţe fascinante
care se rotesc într-un pom de Crăciun
virtual.

Negreşit, într-o zi,
o armată de paji cu piepturi vânjoase
plătiţi în avans
te vor îmbrânci suveran peste prag

dincolo de uşa transparentă a sinelui,
în superbul palat de paiantă
drapat în staniol
al holding-ului pervertit
la jocuri periculoase
- **only for white men –**
bieți sinucigaşi de suflet,
dar care ucid cu aceeaşi plăcere feroce
concurența acerbă.
Iar tu te vei pomeni în nopți feriale
dansând în genunchi pe
țăndări de scoici sidefii,
în fața unor statuete frumoase
din aur masiv,
ştergând praful de pe ele
cu buzele tale
frumos desenate
care n-ar trebui să atingă
decât icoanele…

LII.

Crezi tu, Esteban,
că acest continuu lamento
incomod şi tardiv
va avea darul să mă consoleze?
El nu este decât
revolverul cel nou
cu design special
pe care-l curăț în fiece noapte,
căruia-i număr cu parcimonie
cartuşele
dar tot atât de inutil
ca vărguța Sfântului Nicolae
şfichiuind pedagogic prin aerul
copilăriei.

LIII.

Azi noapte aveai febră în vis,
Esteban,
şi delirai

în brațele mele.
Îți răvăşeam părul cu buzele.
Astăzi sunt eu în frisoane
şi ard
ard
pe un altar
fără flăcări…

LIV.

Câtă migală mi-a trebuit
până ți-am împodobit
statura majestuoasă,
aşa cum dulgherul
înfloreşte stâlpul de casă.
Aşa cum pietrarul ciopleşte
o cruce frumoasă.
ca pe un har pe-am dorit,
ca pe o carismă,
căzând nemeritat, peste fire
şi m-am prăbuşit în iubire
ca-ntr-un hău de fântână,
unde o zână, în mână c-o ansă,
mă duce în transă
către izvorul izvoarelor,
dorul…

LV.

Aşa m-am trezit
într-o ambuscadă de trupuri
printre hârtoape,
strivită de lacrimi mioape
cu jindul de-aproape
şi înjumătățită de gândul
că aş putea deveni
in – fi- ni- tă.

LVI.

Ştii, Esteban, treptele sinelui tău
am vrut să le urc

spre serai,
aşa cum îngerii urcă
scara lui Iacob, spre rai.
Dar m-am împotmolit
într-un plâns fără grai
fără suspine.
Erau prea multe trupuri
unduitoare de balerine,
între mine şi tine,
îmbrăcate doar în cercei şi mărgele
şi despuiate de feregele.
A trebuit să mă-nveşmânt
ca-n odoarele sfinte,
în vechiul meu strai din cuvinte,
să fac cale-ntoarsă
cu inima arsă.

Acum e dezordine-n mine
ca printre ruine
şi prin unghere-mi țâşneşte-n spinare,
ca o pisică sălbatică,
teama c-ai fi putut
să nu te naşti pentru mine
şi să nu-mi locuieşti
sferele nepământeşti
ale sinelui.

LVIII.

Să te cunosc îndeajuns,
Esteban,
va trebui să învăț
hieroglifele arborilor,
să inventez o teoremă,
un nou sistem filozofic,
să mă deprind cu semantica lui,
să-mi schimb algoritmul,
să scriu cu sângele meu
pe Zidul Plângerii
un ex-voto nou,
la fel cum îngerul blond şi bețiv,
scandalagiul Serghei

un poem pe peretele Rusiei
pentru iubita, frumoasa lui
Isadora,

în hotelul sordid
unde se retrăsese de-un timp
să scrijeleze în diagrame solare
poemul testament al veacului
în agonie…

LVIII.

Ai fost pământul meu,
Esteban,
în care-a răsărit dintr-o dată
floarea Micului Prinț,
vanitoasă şi fragedă,
roşind atât de uşor,
cu doar patru spini
să se apere de fiarele câmpului,
în bătaia celui dintâi zefir,
frântă din toate părțile-odată,
dar fără seamăn pe lume.
Am fost vulpea sălbatică
şi te-am învățat
taina dezîmblânzirii.
Mica mea planetă ai fost
simplă ca aerul şi apa,
cu trei vulcani stinşi,
năpădită de baobabi,
cu care mă luptam
clipă de clipă
să nu-ți răscolească adâncurile.
Ai fost steaua
care râde în clinchete,
steaua cu numele mamei,
unica,
din miliardele de stele
lăuntrice…

LIX.

Eloi, Eloi, ce frig m-a cuprins,
Esteban,
mi-s pleoapele, tălpile-n flăcări.
Azi noapte am plâns din nou înăbuşit
să nu trezesc pasărea verde,

să nu sperii fluturii galbeni de molii,
planul absent şi păianjenul casei.
Pleoapele mă usturau
purificate de-o iminentă
viziune celestă.
Crucile toate sclipeau
fosforescent
pe iconostasul lăuntric,
bobițele din Rozariu
începuseră să se învârtească
în jurul lor însele.

LX.

Nu ți-am vorbit Esteban,
despre libertatea consimțită
de-a fi înrobită de grație
şi cât de puternică sunt
în slăbiciunea de-o clipă,
când te clădesc cu evlavie
din munți întregi de cuvinte
trecute prin Poarta Surâsului,
pe tine, vitraliu ascuns
într-o catedrală de vise…

LXI.

Ştii, eram hotărâtă să rup
toate punțile,
dar pe podul din palmă,
acum suspendat,
mi-a apărut o linie frântă.
Era prea devreme, iubite,
şi trebuia să mai ard,
pe-un altar de speranță,
deznădejde şi milă.

LXII.

Ții minte cum năvăleau,
năduşite, cuvintele,
din memoria inimii
şi cum nu prididеam să le şterg
sudoarea iute
cu palma uscată
de incertitudine?
Astăzi mai am atâtea cuvinte
cât doar să destram
un imperiu de umbre,
cât să deschid un butic
cu inutile şi parfumate
gablonzuri.
Dar cine să cumpere,
chiar şi pe nimic
mădularele lor ostenite?

LXIII.

Aşa că-nțelegi, Esteban,
nevoia imperioasă de-a fi
necruțătoare cu sine.
E şi ea o tânjire,
o strigare-n pustiu,
demnă de luat în derâdere.
E atât de uşor să aluneci în noapte
înghițită de propria-ți frică!
Se zice că lumina are aripi
prea scurte
şi-atunci o ajunge din urmă
gata oricând s-o sugrume,
o beznă teribilă.
Cum vom afla, Esteban,
câtă lumină sălăşluie în noi
şi câtă umbră perfidă?

*

Dar pe tine te vreau fără semăn,
iubite, fără cusur, fără umbre,
ca să te pot adora,
dincolo de aceste ostile
fruntarii…

LXIV.

Ştii, uneori mă doare lăuntrul.
toţi îndrăgostiţii spun
că dragostea doare.
E o suferinţă atroce
năvălind ca un sânge-n artere,
coborând spre încheieturi
şi ieşind
broboane roşii prin piele.
Da, mi se despică celulele
în flăcări onirice,
iar cerul, de-atâtea strigări
fără glas
se sparge în mii de ţăndări
de-albastru…

LXV.

Abia de mai pot suporta
să nu te ating, Esteban,
şi nu ştii de câte ori
au ţâşnit flăcări, din lava,
mocnind,
gâlcevitoare şi neîmpărtăşită
cu sfântul viatic…

LXVI.

E timpul să ne luăm
rămas bun, Esteban,
„Time to say good bye" –
cum ar spune prietenul meu,
Andreea cel orb.
E timpul să-nceteze
toate furtunile.
Fii pe pace, iubite,
nimeni, nimeni în cetatea aceasta,
ostilă,
nu va avea vreo mustrare de cuget
pentru darul umil şi respins

şi numai arareori primit
cu anasâna, în suflet…

XLII.

Nu-ţi voi lăsa, Esteban,
decât acest cântec de iubire şi ură
şi vocea mea voalată de frig
alergând în sens invers
pe o bandă magnetică.
Acest poem bun de-ngropat
la piciorul altarului
şi care mi-a ars degetele
şi peniţa de scris,
mi-a ars pleoapele cu lumina.
Acest poem numai bun
de făcut cu el
semnul crucii pe pernă,
să-ţi alunge stihiile,
chiar dacă nu poate fi
accesat pe internet
sau transmis, după semnalul acustic,
pe delicatul tău pager
robotului simţitor
care ar plânge în hohote,
dojenindu-te atunci când te afli
într-o zonă inaccesibilă,
puternic seismică
sau ieşit din raza magiei cuvântului…
Ce să faci tu în definitiv
cu aceste cuvinte durute
ca moartea unui copil al străzii
intoxicat cu nicotină,
de care nu mai întreabă nimeni?
Inutil ca o ploaie pe valuri,
ca o grevă a nevăzătorilor
care nu mai vor să privească
întunericul.
Ca un autodafe,
desuet precum umbreluţa-nflorată
cu volănaşe pe margini,
a domnişoarei bătrâne,
cu glasul piţigăiat
şi toalete vetuste.

Nici măcar nu vei şti
unde să-l azvârli,
prin ce canal sau rigolă,
să-l ascunzi de zâmbetul persiflant
al frumoaselor almee egiptene
dansând din buric
pe frânghia spoturilor
țâşnite din reflectoarele lacome…
Şi nu vei dori decât
să te descotoroseşti
de mărgăritarele lui incomode
strălucind în lumina murindă
a crepusculului,
bune de dat hrană la câini.

Dar ştii, Esteban,
tata era înghițitor să săbii la circ,
lua foc cu gura şi jongla
cu firele de nisip din clepsidră.
Dresa porci mistreți
şi-i hrănea cu portocale
iar în timpul liber
construia castele cu turle
din bucățele de hârtie şagren
la fel ca aceste poeme-cărămizi
care servesc la zidirea
Turnului Deznădejdii.
Într-un fel, toți suntem scamatori
pe această scenă artificială
din ce în ce mai înghesuită.

Dar poate, cândva,
vei găsi un estuar liber
în arhipelagul de linişte
şi în vremea refluxului,
îl vei zidi într-o firidă
ca pe moaştele unei măicuțe-fecioare,
îngropate-n chilie.
Măcar până ce-ți vor face efectul
toate barbituricele.
Atunci, marea-l va scuipa
cu nemilă în larg
în ştraifuri de hârtie şagren,
decolorate,
şi vei rămâne, aşa cum ai fost,
cu ochii pierduți
şi cu mâinile pururi flămânde…

LXVIII.

Îți las, aşadar, Esteban,
deşi cred că va fi de prisos,
acest poem testament,
scris pe valuri,
cu franjuri de spumă,
întipărit în memoria apei
în rostogolire,
până fiica mea – Moartea –
pe care o voi zămisli n curând,
îți va trimite un semnal
telepatic,
un mesaj de adio,
dintr-un astral,
atât de aproape
încât niciodată nu va avea
puterea să se întoarcă,
precum păsările din țările calde,
prin tunelul întunecat,
la izvoarele azurii
ale sinelui…

cezarina adamescu

1 februarie 2000
Într-o noapte cu febră,
delir şi frisoane

addenda

ESTEBAN (RE)NĂSCÂNDU-SE ÎN LUMINA PRIMĂRDIALĂ
A CURCUBEIELOR DUMNEZEIEŞTI

„Ştiu, vom muri,
dar câtă splendoare!”

spunea poetul Daniel Turcea în moto-ul pe care autoarea şi l-a ales pentru a-şi prefața volumul *„Îngerul Esteban”, elegie pentru violoncel şi pian.*

Să înțelegem din acest enunț că viața de aici e doar o aparență a vieții adevărate, a celei veşnice şi împlinite, e doar un popas pentru cugetare, o intersecție din care omul îşi va hotărî singur calitatea şi înălțimea zborului.

La capătul acestei aventuri din clipa freatică se deschide larg şi pentru totdeauna câmpia înaltă şi neistovită a slavei dumnezeieşti.

Cu toate acestea, cred că e bine să ştim că, chiar şi cea mai de neclintit opţiune se naşte din îndoială, şi că, la urma urmei, dramatismul marilor angajamente îşi are ca sursă faptul de a renunţa la o valoare în folosul alteia. Sigur că astfel, dimensiunea triumfală, cea a divulgării, va fi poemul, iar cea lăuntrică, sfâşietoare şi dubitativă va fi a elegiei grave şi surdinizate, în acorduri de violoncel şi pian.

Şi iarăşi va trebui să afirmăm că tema esenţială a acestei destăinuiri poematice, cu tonalităţi de lied şi amplitudini de epopee, este cea a confruntării dintre sacru şi profan. Fiind vorba de un poem spiritual victoria – nu ştim cât de reală! – va aparţine dimensiunii sacralizante.

Dar, Doamne Dumnezeule, cum să distingi atât de categoric ce aparţine sacrului şi profanului! Din punct de vedere istoric, profanul pare că precede configurările religioase, deci pe cele ale sfinţeniei, aşa cum le înţeleg spiritele dogmatice la un moment dat, dar din perspectiva valorilor, fiinţările profanului pot căpăta oricând caracter de sacralitate. Includem aici miturile şi legendele care însoţesc sau premerg anumitor reprezentări religioase, îndeosebi precreştine care, prin semnificaţia şi prestigiul care li se atribuie, încalcă teritoriile sacrului, lăsându-se asimilate acestuia.

Ele străbat istoria, psihismul, conştiinţa etică şi spirituală a umanităţii şi-i conferă trăsături de specificitate, cel mai adesea inconfundabile.

O sfâşietoare dorinţă de identificare cu o altă stare de existenţă, o rugă cu mâinile împreunate, cu ochii aprinşi de dogoare divinatorie, dar cu sângele clocotind năvalnic; o filozofie a simţirii năzuind către taina esenţelor preacurate, dar şi una zbătându-se chinuitor în şuvoaiele mustind de miresme ale dorului-dor; zborul celest însoţit de suspinul păsării albe, în rochie de mireasă sfântă, încercând să se rupă de ispitele dulci-amare ale pământescului, de rănile lui, de vijeliile lacrimilor arse la temperatura sânului de fecioară aprigă şi nelumită; toate se adună şi se confruntă în torentele unei liricităţi excepţionale ale acestei inconfundabile subiectivităţi expresive.

Da, în acest poem, contemplăm toată splendoarea revărsării de suflet încins, de o sinceritate trăită până la durere, cu entuziasmul cotropitor al credinţei de care sunt capabile doar fiinţele bântuite de imense învolburări ale simţurilor în expansiune, dar care ulterior cunosc un proces de reconvertire în substanţa incoruptibilă a Absolutului.

Poemul este însoţit întotdeauna de un sentiment al pendulării dramatice între patima devoratoare pentru lumesc şi cea tainică, despovărată de blestemul înrobitor al cărnii , aptă pentru contemplaţia neînrobită şi netulburată a TOTALITĂŢII şi ETERNITĂŢII.

Având în vedere confruntarea dintre sacru şi profan, dintre misterul divin şi farmecul vitalismului existenţialist, nu e de mirare că alături de îngerul sfânt Esteban apare şi numele zeului Pan, simbolul păgân al forţelor elementare, ale celor dormitând în straturile de inconştienţă zămislitoare ale naturii, care se deşteaptă la auzul sunetelor naiului său ca la sfânta chemare a Atotputerniciei şi Supremei Înţelepciuni cu un dor nebiruit de viaţă,

Cezarina Adamescu este un semănător în stele, o conştiinţă lucidă şi în acelaşi timp propagatoare de adoraţii mistuitoare către simbolurile de Duh Sfânt ale divinului, dar şi al spaţiilor cosmice imponderabile născându-se în lumina primordială a curcubeielor dumnezeieşti, în pulsaţiile sale permanente.

CONSTANTIN S. DIMOFTE

Consilier editorial: M. Ionescu
Coordonator tehnic: D. Donciu
Tehnoredactor: G. Bungianu

Tipărit la
S.C. DON STAR S.R.L. Galați
Str. 1 Decembrie 1918
Tel/fax 0236/492587

Editura PAX AURA MUNDI Galați
Tel. 0236/ 417076